

overordentlig store og ødelæggende for Erhvervslivet. Vi kan derfor med Tilfredshed hilse, at man slutter sig til vort Ønske om, at der snarest finder en Forhøjelse Sted af Lovens Minimumskurser.

Ligeledes maa jeg være tilfreds med, at man nu tilsigter en endelig Fastsættelse af vor Valutapolitik's videre Udvikling og Endemaal. Jeg mener, at det er saa meget mere nødvendigt, som en stor Erhvervsorganisation i den sidste Tid har udtalt sig for, at man skulde gaa til en Stabilisering af Kronen til en Kurs af 80. Jeg er stadig af den Anskuelse, at Endemaålet maa være Kronen i Pari; jeg lukker ikke Øjnene for, at det vil bringe store Ulemper, og at det vil bringe os ind i en vanskelig økonomisk Periode, men jeg tror, man tager fejl, naar man fra anden Side mener, at man kan urdgaa disse Vanskeligheder ved at foretage en Nedskæring. Vi kommer alligevel ind i en vanskelig økonomisk Periode. Vanskelighederne kan maaske blive en Smule mindre paa eet Omraade, men de vil ganske sikkert blive langt større paa andre. Der findes i Europa Lande, der ikke kan naa op til deres Mønts gamle Værdi, de kan ikke gennemføre dette økonomiske Genopbyggelsesarbejde; men det er ikke Tilfældet med vort Land. Hvis vi ikke fører Kronen op til dens gamle Værdi, er det, fordi vi ikke vil, fordi vi ikke vil paatage os de Vanskeligheder, som det naturligvis vil føre med sig, fordi vi ikke vil bære de Byrder, som vil være nødvendige for at naa dette Maal. Det vil efter min Mening stille os ringere i Udlændets Omdømme, end om vi havde hørt til de Lande, der ikke kan bringe Orden i deres Pengeforhold uden en Nedskrivning. Vi vilde komme til at staa i Udlændets Øjne som et Land, der ikke vilde bære de Byrder, som det økonomiske Genrejsningsarbejde betød.

Vi kan fuldt ud dele Ønskerne om en Nedsættelse af Diskontoen. Vi forstaar til fulde, hvad en saadan Lettelse vil betyde for Erhvervslivet. Vort Ønske er derfor her paa ingen Maade mindre varmt end Ønskerne hos de andre Partier; men vi gaar ud fra, som der staar i Valutaudvalgets Udtalelse, ja, jeg kan sige, at det er vor Forudsætning, at dette kan ske uden Fare for ny Inflation. Saa vidt jeg hørte, udtalte det ærede Medlem Hr. Trier, at han ikke var bange for en ny Inflation. Det er vi i høj Grad, og jeg tror ikke, denne Udtalelse om, at man ikke er bange for ny Inflation, dækker det, der er den almindelige Anskuelse indenfor Valutaudvalget.

Vi ønsker ikke at diktere National-

banken en bestemt Diskontopolitik. Selv om det i en eller anden øjeblikkelig Situation kunde være behageligt at kunne gøre det, selv om man kunde tilfredsstille Erhvervslivet i en eller anden vanskelig Situation, mener vi, at Konsekvenserne af at diktere Nationalbanken en bestemt Diskontopolitik fra Regeringens og Rigsdagens Side er alt for betænkelige til, at vi kunde yde vor Tilslutning dertil. Selv om vi meget maa ønske en lavere Diskonto, maa det paa ingen Maade ske paa Bekostning af det Resultat, der er opnaaet. Jeg gaar for øvrigt ud fra, at selv om ikke alle Partier er enige om, at Regering og Rigsdag ikke skal diktere Nationalbanken en bestemt Diskontopolitik, saa er vel i det store og hele Partierne enige om, at Diskontoens Størrelse maa komme i anden Række, hvis en Nedsættelse vilde betyde en ny Nedgang i Kronens Værdi. For øvrigt nærer jeg ingen Tvivl om — jeg har flere Gange før haft Lejlighed til at betone det i denne Sal —, at det afgørende for Diskontoens Højde er den økonomiske Politik, vi fører her i Landet. Jeg kan i høj Grad ønske, at vi havde en Diskonto, der stod i et rimeligt Forhold til Diskontoen i andre Lande, der lever under lignende økonomiske Forhold, har et lignende økonomisk Grundlag, som vi har. Men jeg kan ikke se andet end, at Betingelsen derfor er, at vi fører en økonomisk Politik, der er lige saa forstandig som den, der føres i disse Lande, der kan have en betydelig lavere Diskonto, end vi har. Naar vi her i Landet i saa høj Grad lever paa Gældsstiftelse til Udlandet, ja, saa betinger det desværre en høj Diskonto. Vi kan saa meget mere udtale vore stærke Ønsker om, at det var muligt at faa en lavere Diskonto end den, vi nu har, som det jo var et af de Hovedargumenter, vi anførte mod den Valutaordning, der blev vedtaget i December Maaned, at den ene byggede paa de banktekniske Midler, ene byggede paa Kreditindskrænkning.

Naar vi, hvad vi sikkert kan vente, i den nærmeste Tid faar en overordentlig stor Arbejdsløshed — vi har jo allerede nu en stor Arbejdsløshed, en Arbejdsløshed, som man ikke skulde vente, naar man regner med, at vi har haft en lang Arbejds-konflikt, hvorunder meget Arbejde maatte udsættes, og hvorefter det forsømt skulde indhentes —, saa tror jeg, der vil være adskillige, der vil kunne se, at den Hjælp, vi ønskede at yde Erhvervslivet, og det baade Arbejderne og Arbejdsgiverne, gennem vort Forslag om Guldtolden, havde haft betydelig mere Værdi, og at det havde været ønskeligere at faa denne Hjælp end